

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem Národní 16, Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 5. 2010, č. j. 1382/10, vedeném u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 6 A 255/2010, o návrhu žalobce na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, v platném znění,

t a k t o :

- I. Městský soud v Praze **je povinen** ve věci vedené u něj pod sp. zn. 6 A 255/2010 rozhodnout nejpozději ve lhůtě **do 14. 6. 2013**.
- II. Navrhovatel **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „navrhovatel“) se svým podáním ze dne 28. 3. 2013, které bylo doručeno Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“) dne 8. 4. 2013 a tímto soudem předloženo Nejvyššímu správnímu soudu dne 10. 4. 2013, domáhá určení lhůty k provedení procesního úkonu, a to rozhodnutí o žalobě ze dne 20. 6. 2010. Svůj návrh odůvodnil tím, že městský soud od srpna 2011, kdy dal souhlas k projednání věci bez nařízení jednání, neučinil ve věci žádný úkon.

K návrhu se vyjádřila předsedkyně senátu, který je příslušný ve věci rozhodnout, s tím, že soud učinil potřebné procesní úkony, věc je připravena k rozhodnutí, avšak rozhodující senát eviduje celkem 195 žalob, o kterých nebylo dosud rozhodnuto, v současné době rozhoduje o žalobách podaných v roce 2009.

Z obsahu předloženého spisu městského soudu Nejvyšší správní soud zjistil, že navrhovatel podal shora uvedenou žalobu nejprve u Krajského soudu v Brně dne 20. 7. 2010, který ji usnesením ze dne 11. 8. 2010, č. j. 30 A 67/2010 – 8, postoupil městskému soudu, jako soudu místně příslušnému; věc byla fakticky doručena městskému soudu dne 30. 11. 2010. Městský soud poté usnesením ze dne 25. 1. 2011, č. j. 6 A 255/2010 – 13, vyzval navrhovatele k úhradě soudního poplatku za žalobu. K navrhovatelově žádosti mu

pak usnesením ze dne 7. 3. 2011, č. j. 6 A 255/2010 – 18, přiznal osvobození od soudních poplatků, dne 2. 5. 2011 zaslal žalované žalobu k vyjádření, současně ji vyzval k předložení správního spisu a seznámil ji se složením senátu, který žalobu bude projednávat a rozhodovat. Dne 4. 7. 2011 soud obdržel správní spis s vyjádřením žalované k žalobě. Soud dále přípisem ze dne 12. 7. 2011 informoval navrhovatele o složení senátu a vyzval ho k vyjádření, zda souhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání. Dne 4. 8. 2011 obdržel soud vyjádření navrhovatele, že souhlasí, aby soud rozhodl o věci samé bez jednání. Od tohoto dne neučinil soud žádný procesní úkon směřující k rozhodnutí věci.

Nejvyšší správní soud posoudil postoupený návrh navrhovatele a dospěl k závěru, že je důvodný.

Podle § 174a odst. 1, věty první, zákona o soudech a soudcích, v platném znění, má-li účastník nebo ten, kdo je stranou řízení, za to, že v tomto řízení dochází k průtahům, může podat návrh soudu, aby určil lhůtu pro provedení procesního úkonu, u kterého podle jeho názoru dochází k průtahům v řízení.

Podle odstavce 8 cit. ustanovení dospěje-li příslušný soud k závěru, že návrh na určení lhůty je oprávněný, protože s ohledem na složitost věci, význam předmětu řízení pro navrhovatele, postup účastníků nebo stran řízení a na dosavadní postup soudu dochází v řízení k průtahům, určí lhůtu pro provedení procesního úkonu, u něhož jsou v návrhu namítány průtahy; touto lhůtou je soud, příslušný k provedení procesního úkonu, vázán. Je-li návrh uznán jako oprávněný, hradí náklady řízení o něm stát.

Nejvyšší správní soud již opakovaně konstatoval, že průtahy v řízení neznamenalí pouze excesivní stav, kdy dochází k nečinnosti soudu, ale lze je konstatovat i tehdy, dochází-li v soudním procesu postupem soudu k neodůvodněně pomalému vyřizování věci napadlé příslušnému soudu. V řízení podle ust. § 174a odst. 6 zákona o soudech a soudcích Nejvyšší správní soud rozhoduje o návrhu na určení lhůty. Tzn. pokud zjistí neodůvodněné průtahy v řízení spočívající zejména v tom, že příslušný krajský (městský) soud poté, kdy obdrží podání ve věci, v přiměřené době nečiní žádné úkony, věcí se vůbec nezabývá, aniž by pro takový postup existovaly ospravedlnitelné důvody, anebo činí úkony s nedůvodnou časovou prodlevou, usnesením určí tomuto soudu lhůtu, ve které má úkon učinit, resp. ve které má rozhodnout.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že v dané věci všechny procesní úkony soud učinil v přiměřených časových lhůtách, avšak od srpna 2011 do doby, kdy navrhovatel podal návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu, byl soud zcela nečinný; ostatně i ve vyjádření k nyní projednávanému návrhu na určení lhůty k projednání věci předsedkyně rozhodujícího senátu uvedla, že věc je již po procesní stránce připravena k rozhodnutí.

Pro posouzení, zda v dané věci dochází v řízení k průtahům, je rozhodující, že žaloba byla podána v červenci 2010 a městskému soudu postoupena v listopadu 2010, přičemž lhůta, v níž není rozhodnuto (a s ohledem na argumentaci městského soudu o stavu vyřizování žalob z roku 2009 v nejbližší době ani nemá být rozhodnuto), je téměř

více jak 2,5 roku. Taková lhůta není v dané věci lhůtou přiměřenou, tím spíše, že navrhovatel souhlasí, aby ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání.

Nejvyšší správní soud na tomto místě konstatuje, že vyjádření, které městský soud přdestřel, totiž že senát rozhoduje v současné době o žalobách napadlých v době, která předcházela dni podání předmětné žaloby, neobstojí. K tomuto tvrzení městského soudu Nejvyšší správní soud uvádí, že citované důvody žádným způsobem nezpochybňuje, avšak přesto nemohou vést k vysvětlení délky vedeného předmětného řízení. Odkazy na pořadí vyřizovaných věcí totiž nepředstavují důvody, které by mohly být interpretovány jinak než jako organizační problémy, které však v tomto směru nemohou jít k tíži navrhovatele. V této souvislosti lze odkázat na konstantní judikaturu Ústavního soudu, který opakovaně ve svých rozhodnutích uvádí, že *„průtahy v řízení nelze ospravedlnit obecně známou přetížeností soudů; je totiž věcí státu, aby organizoval své soudnictví tak, aby principy soudnictví zakotvené v Listině a Úmluvě byly respektovány a případné nedostatky v tomto směru nemohou jít k tíži občanů, kteří od soudu právem očekávají ochranu svých práv v přiměřené době“* (viz např. nález sp. zn. I. ÚS 663/01, nález sp. zn. III. ÚS 685/06, nález sp. zn. IV. ÚS 391/ 07 a další).

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud s ohledem na dosavadní postup soudu, jak je uvedeno shora, dospěl k závěru o oprávněnosti podaného návrhu, a proto určil lhůtu pro vydání rozhodnutí; touto lhůtou je městský soud vázán.

Návrh navrhovatele byl uznán jako oprávněný, takže ve smyslu poslední věty ust. § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích hradí náklady řízení o něm stát. Vzhledem k tomu, že vznik takovýchto nákladů z obsahu spisu nevyplývá a navrhovatel ani žádné náklady, které by mu v tomto řízení vznikly, neuplatnil, soud rozhodl tak, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (ust. § 174a odst. 9, věta druhá, zákona o soudech a soudcích).

V Brně dne 16. dubna 2013

JUDr. Radan Malík
předseda senátu